

eseményei, hírei, mondanivalói

TANÉVKEZDÉS – GYERMEKSZEMMEL

„Szeptember elseje érkezett végre...
Örömet csillant az elsőök szemébe.”

A szeptemberi lapszámunkban arra a kérdésre kerestünk választ, hogy ki mit vár ettől a tanévtől. Először is elsőseinket kérdeztük meg a tanévkezdésről. Kérdéseinkre három csöppség, **Weszely Regina, Árva András és Halupka Bence** válaszolt. Arról kérdeztük őket, miért ebbe az iskolába jöttek, szeretnek-e itt tanulni, milyen élményekkel gazdagodtak az első napokban.

Weszely Regina: Én nagyon örülök annak, hogy ebbe az iskolába járok, mert az anyukám is itt dolgozik a gazdasági irodában. Neki kell befizetni az ebédpénzt. Legkedvesebb élményeim a hittan és a tesiórákhoz fűződnek. De még az éneket is szeretem. Hittanból sokat tanulunk Jézusról, a tesiórán szeretek tűz-víz-repülőt játszani. Jók a tanár néni: szeretem Mariann nénit, Gabi nénit, Györgyi nénit és a Kriszta nénit és a pap bácsit is. Ismertem már korábban Dobra Tamást és Veréb Danit. Nekem jó barátóm lett Cszimazia Réka és Vivien, korábban nem ismertem őket... Most ismertem meg Bencét is, ő is a barátom. Az étel finom. Az óvodában nem volt zöld tábla, nem kaptunk piros csillagot... Én nagyon szépen tudok kacsacsört rajzolni.

Halupka Bence: Én azért jöttem ebbe az iskolába, mert ide jár a testvérem is, Domi. Szeretek ide járni, nekem a szünét tetszik a legjobban. Ilyenkor fukározhatunk... Nekem a kedvenceim: a matek, a hittan és a tesiórák. Én voltam már itt máskor is a testvéreimmel, mind a négy testvérem ide járt, de már csak Domi van itt,

a többiek elballagtak. Én szeretem a pap bácsit is, mert jól tud hittanórázni... Az én legjobb barátaim Varga Olivér és Árva András, Józika is a barátom, de ő már ovistársam is volt. Ő a legjobb barátom. Én ismerek harmadikosokat is: szeretek fölmenni hozzájuk. Itt jobb, mint az óvodában, mert ott nem osztottak piros pontot. Itt már kaptam piros csillagot is a Csöpp kis Mártára. Én szeretek ide járni, sokat tanulunk és játszunk, szeretném, ha kollégista lennék, de anyukám nem örülne neki.

Árva András: Én azért tanulok ebben az iskolában, mert ide jár néhány ovis barátom. Anya egyik munkatársának a kislánya is ide járt, ő mondta, hogy ez egy jó iskola. Kedvencem nekem is a testnevelés meg a matek. Én a napközis tanárnénin és Mariann nénin kívül még a pap bácsit is nagyon szeretem. Nekem is jó barátom Bence, de Veréb Dani is, aki óvodástársam is volt. Vele az oviban is jót játszottunk. Sajnálom, hogy itt nincs olyan sok játék, mint az oviban. Az óvodában sokan rosszkodtak. Azt nem szerettem. Itt ilyen sincsen. Kezdetben féltem, hogy ha valaműt elrontok, fekete pontot fogok kapni, de eddig még egyetlenegyet sem kaptam. Kicsit meglepődtem, mikor először ide jöttem, mert otthon magasak a székek és nagyobb az asztal, de itt kényelmesek a padok. A templom mellett van egy játszótér, oda szívesen járok. Ha szép az idő, oda szívesen járunk. A nyolcadikosok is ott voltak, csodálkoztam, milyen nagyok. Ők már biztos tudnak írni és olvasni.

EZ AZ ÉV MÁS, MINT A TÖBBI...

Ez az év más, mint a többi, mert nemcsak az évről lesz vége... Utoljára élvezhetjük ugyanis iskolánk gondviselő pártfogását, hiszen a ballagás után kiléptünk az iskola falai közül.

Magunkkal viszünk minden tudást, élményt, fájdalmat és örömet, tanárainkat szívünkbe zárva, az egymással töltött kirándulásokat, lelki napokat... Hamarosan mindez már csak emlék lesz.

Kiléptünk iskolánk kapuján – immár nem konkrétan, hanem átvitt értelemben. Nemcsak reggelig, egy hétig, egy szünidőre hagyjuk itt második otthonunkat, hanem talán egész életünkre. Ezért különösen fontos ez az év...

Most utoljára van lehetőségünk arra, hogy részesei legyünk minden jónak, használjuk fel az iskola nyújtotta lehetőségeket. Másképp nézünk ennek az évről elébe, mint bármikor korábban. Talán kissé több nosztalgia, fájdalom vegyül érzéseinkbe, ezeket az elválás kelti életre...

Elválunk barátainktól, iskolatársainktól és tanárainktól. Nem könnyen feledhetőek az évek, amik mögöttünk vannak. Összenötünk évről évre azokkal a diákokkal, akik minden évben elballagtak tőlünk. Ezúttal rajtunk a sor. Próbáljuk megbecsülni egymást, tanárainkat, hiszen érezzük, nincs már sok időnk. Mindazt a tudást, kincset, amit itt akarunk megszerezni tanárainktól, Alíz nővértől, az atyáktól a misén, most kell begyűjtünk. Már érezzük az év

végét, talán több tiszteletet és odafigyelést igyekszünk tanúsítani a felnőttek iránt.

Másrészt életünk egy másik intézményben folytatódik tovább. Jönnék a kérdések: mi lesz belőlem? Alkalmas vagyok-e rá? Hová tovább? Hogyan tovább? Tervek, vágyak vannak, a megvalósítás most következik. A választás eredménye nem látszik az elején, de mindenképpen jó lenne azt mondani pár év múlva: Igen, megérte, jól döntöttem.

Tudjuk, hogy tanárainkra mindig számíthatunk – ez megnyugtató érzést ad. Most azonban első önálló döntéseinket hozzuk meg, ami egész életünkre szól. Tudjuk, hogy jó alapokat kaptunk, már csak ki kell használni a bennünk rejlő tehetséget... ☺

Forró Dávid,
Laczkó Attila

8. a osztályos
tanulók

Több Telik Tőlünk

Örömmel látunk mind a mai iskolánk falai között korábbi tanítványokat. Legtöbbjük egyszer-egyszer ellátogat régi Alma Materébe, beleszippant az iskola levegőjébe, bekukkant a tanári szobába, ismerősként üdvözlö a régi tanárait, majd élményekkel telve tovább. Azok, akik valamilyen tanári szakra mennek, gyakrabban jelentkeznek – hospitálnak, órákat és naphözs foglalkozásokat látogatnak és tartanak... Van olyan tanítványunk is, akinek hosszabb idő jut a látogatásból. **Horváth Andrea**, iskolánk egykori tanulója 12 éven át tanult intézményünk falai között. Most fél éves gyakorlatra jött vissza. Negyedéves általános szociális munkás hallgató, így a hotelezően előírt „maggyakorlatot” tölti intézményünkben.

- Közismert napjainkban a szociális munkás kifejezés. Miből áll a munkája egy általános szociális munkás diplomával rendelkező emberek?

- Egyre több nehéz sorsú embert látunk nap mint nap, köztük számos gyereket, fiatalt. A mai anyagi világban nagy a munkanélküliség, magas a hátrányos szociális helyzetben lévők aránya. Egy szociális munkás számos hátrányos helyzetű társadalmi csoporttal foglalkozhat: gyermekekkel, hajléktalanokkal, fogyatékosokkal, drogosokkal, nehéz helyzetbe került családokkal, idősekkel, de elhelyezkedhet akár börtönben, kórházban is. Sajnos egyre nagyobb számban jelentkezik Magyarországon a gyermekszegénység. Ők azok a kisgyermek, akik még tényleg nem tehetnek esetleges rossz helyzetükről. Nem választhatják meg, hová születnek. Nagymértékben függenek szüleiktől is, akik néha nem tudnak megfelelő körülményeket nyújtani nekik. Sajnos az is előfordul, hogy ebben a szülő is hibás.

- Miért ezt az intézményt választottad a gyakorlat színhelyéül?
- Mindenki a saját városában keresett helyet a gyakorláshoz, én szívesen jöttem vissza egykori iskolámba, és úgy érzem, szívesen fogadtak itt.

- Ennek a szakmának melyik területe érdekel leginkább téged?
- A főiskolán ebben az évben választhatunk orientációt. Én a gyermekvédelmet vettem fel. A fiatalokat különösen fenyegeti számos veszély: a drogok, az alkohol, manapság nagy a depressziósok csoportja... Az iskola intézménye sokszor nem elegendő a veszélyek megelőzésére, főleg, ha a családi háttér sem megfelelő... Ebben az iskolában azonban éppen azt tapasztalom, hogy különösen odafigyelnek a diákokra.

- Mi motivált szaktámasztásban?
- Leginkább édesanyám munkája hatott rám. Ő óvónő, ezért számos nehéz helyzetű gyerekkel találkozott, az ő példáján keresztül már képet kaptam arról, milyen sok gyermek szorul segítségre. Másrészt volt iskolám egyházi nevelése nagyban hozzásegített más szemel nézni a világot: felfigyelni a nehezebb sorban élőkre, átérzeni helyzetüket, segíteni akarni nekik. Az egyház mindig is odafigyelt a rászorulókra. Ma is működik számos egyházi fenntartású intézmény, amely a nehéz helyzetben lévőkön segít.

- Mi kell ahhoz, hogy eredményesen tudj segíteni?
- A legfontosabb mindenképpen a megfelelő út keresése a segítségnyújtáshoz. Viszont ahhoz, hogy valakin segíteni tudjunk, nagyon fontos, hogy ő is akarja a változást, együttműködjön.

Köszönjük szépen a beszélgetést. Kitérítést és eredményes munkát kívánunk.

„A cél halál, az élet küzdelem, S az ember célja e küzdelem maga.”

Madách: Az ember tragédiája – Ádám szavai

Az utolsó év

Nemsokára május van és ballagás... Nagy erővel készülünk az érettségire... Ünnepekként várjuk a Szalagtűzőt, a Szalagavató bált; léleken készülünk az utolsó osztálykirándulásra... Ezzel szinte vége is van a tanévnek. Szinte.

De addig van még jó néhány hétköznap (ami a TANULÁSRÓL szól), pár ünneppal (ami a hétköznapok színesebbé tételére szolgál), van néhány átviasztott éjszaka (egy része tankönyv fölött, más része kétségek között)... míg végre elérkezik a hat éve várt érettségi. Nem nagy ügy – néhány délelőtt le lehet tudni az írásbeliket, egyetlen nap alatt megvan a szóbeli is. Az egész vizsga nem több egy hétnél.

De addig még sok dolgnak van, nemcsak várakozással, de bizonyításokkal és kihívásokkal teli év elé nézünk. Megtanuljuk kiszámítani a csonka gúla térfogatát, megismerjük a kortárs irodalmat, eljutunk napjaink történelméig... Megtanulunk mindent, ami új és átismétlünk mindent, amit már a feledés homálya takar. Közben pedig peregnék a homokszemek...

Átértékelődik mindaz a kilenc év, amit itt töltöttem. Idejöttem mint alsós kisdíák és elmegyek, mint felnőtt, érett ember. Az idő megfoghatatlan. Néha másodpercek óráknak tűnnek, máskor az évek mint egy-egy pillanat suhannak el.

Beépült egy rendszer az életünkbe – a kollégium napirendje, a hétfő reggeli vajás kenyerek főlvágással, a szerda reggeli müsli és a pénteki hazautazás. Ez mind elválaszthatatlanul részemmé vált, azt sem tudom, jövőre mi lesz ezek nélkül...

A jövő, az persze más... Vár egy másik, egy új élet teli újabb és újabb kihívásokkal, feladatokkal. Ugyan már világosan látom, hová visz az utam. A cél nemes, az út rögös, a küzdelem dűl. Súlya van minden döntésnek, minden cselekedetnek, hiszen az élet nem egyszerű. Mindig kell találni valamit, ami erőt ad.

Kalkutti Szent Teréz anyja:

Az Élet himnusz

Az Élet egyetlen esély, vedd komolyan,
Az Élet szépség, csodáld meg,
Az Élet boldogság, izleld meg,
Az Élet álm, tedd valósággá,
Az Élet kihívás, fogadd el,
Az Élet kötelesség, teljesítsd,
Az Élet játék, játszd,
Az Élet érték, vigyázz rá,
Az Élet vagyon, használd fel,
Az Élet szeretet, add át magad,
Az Élet titok, fejtse meg,
Az Élet ígéret, teljesítsd,
Az Élet szomorúság, győzd le,
Az Élet dal, énekelj,
Az Élet küzdelem, harcolj meg,
Az Élet kaland, vállald,
Az Élet jutalom, érdemeld ki,
Az Élet élet, éljed!

Nagy Gyöngyi 12. G osztályos tanuló

Riadia a Szent István
Egyházi Általános Iskola és Gimnázium, Szent Gellért Diákotthon
Mako,
Szent István tér 14-16.

Telefon: 06-62/213-052

e-mail:

egyhazisk.mako@freemail.hu

web:

www.sztistvan-mako.sulinet.hu

Felelős szerkesztő:

Héjja Margit Alis

Szerkesztők:

Mészáros Ildikó,

Varga Istvánné

Fotó: Majoros Márton

Tördelőszerkesztő:

Hudák Szabolcs